

gere og langt mere perspektivrig end debatten om de hvide elefanter.

En sådan debat hilser Venstre særdeles velkommen. Vi finder oven i købet debatten tiltrængt – ikke mindst set i lyset af den udvikling og debat, der foregår i andre lande, hvor der fra forskellig side er sået begrundet tvivl om den gavnlige effekt af ilandenes bistand til ulandene.

Herhjemme har vi oplevet debatten tidligere på året omkring evalueringsrapporten om fattigdomsbekæmpelse. Der er kommet udtalelser fra forskellige aktører fra den bistandspolitiske scene om, at en omstrukturering af dansk ulandsbistand er nødvendig. Og endelig kom så professor Martin Paldams bog om dansk ulandshjælp. Alt sammen peger det i retning af, at vi trænger til en grundig principiel debat om dansk ulandsbistand; en debat om, hvordan vi kan gøre tingene bedre; en debat om, hvordan vi kan effektivisere ulandsbistanden; en debat om, hvordan vi omstrukturerer ulandsbistanden, så vi bedre kan nå vore egentlige mål, nemlig at forbedre levestandarden i ulandene; en debat om, hvordan vi sikrer, at ulandsbistanden er hjælp til selvhjælp og ikke et middel til at fastholde ulandene i deres fattigdom.

Venstres mål med en sådan debat er, at vi har et ønske om, at vi kan forbedre effekten af vores ulandsbistand til gavn for de fattige i ulandene. Det vil sige, at det ikke så meget handler om ulandsbistanden i sig selv, men om måden, ulandsbistanden administreres og fordeles på.

Efter Venstres opfattelse må dansk ulandsbistand aldrig medvirke til at fastholde ulandene i deres fattigdom, sådan som vi desværre har set en række eksempler på. Dansk ulandsbistand må heller aldrig medvirke til at fastholde korrupte regimer, der undertrykker deres folk og ser stort på respekten for de basale menneskerettigheder.

Muren faldt for 8 år siden. Nu må det være på tide, at vi mener det alvorligt, når vi stiller krav om respekt for menneskerettigheder. Vi skal ikke acceptere, at lande som f.eks. Kenya, der er hovedmodtagerland af dansk ulandsbistand, på den måde, som det sker i dag, tager os ved næsen og ser stort på vore krav om respekt for menneskerettigheder. Vi skal naturligvis være mere konsekvente, hvis ikke modtagerlandene lever op til de krav, vi stiller for at modtage dansk ulandsbistand.

Med hensyn til det af Fremskridtspartiet fremsatte forslag til vedtagelse skal jeg sige, at

den kan vi stemme for, dog med den tilføjelse, at det for os er en forudsætning, at der ikke bliver tale om, at vi skal bruge flere økonomiske ressourcer på evalueringer, men at det handler om at finde de rette instrumenter til at udarbejde brugbare evalueringer.

Agnete Laustsen (KF):

I den allerede meget omtalte bog af professor Martin Paldam, som ikke bare er en lærd forsker, men selv er en tidligere ulandshjælper, skriver han i indledningen:

»Der er mange fattige lande, og det er ikke let at hjælpe. Den gode vilje er ikke nok, der kræves også megen omtanke.«

Vi er fra dansk side parate til at hjælpe. Det er der bred opbakning til i befolkningen, og det har vi fra konservativ side altid støttet, også fordi ulandshjælp er og bør være en del af vore udenrigspolitik. Gennem ulandshjælp kan vi bidrage til økonomisk fremgang og bedre levevilkår i ulandene, hvilket igen vil sige færre krige og konflikter, og vi kan ved at stille betingelser i forbindelse med vores hjælp være med til at fremme og sikre demokrati og menneskerettigheder.

Men hvis vi skal fastholde befolkningens opbakning, er det afgørende, at omfanget af vores ulandsbistand tilpasses vor egen samfundsøkonomi. Alt andet er politisk uansvarligt.

Alligevel betaler Danmark i en tid med pres på ikke mindst social- og sundhedsvæsenet verdens højeste bidrag til ulandene, nemlig ca. 11 mia. kr. årligt, svarende til 1,04 pct. af bruttonationalindkomsten. Til denne bistand skal vi så yderligere lægge de såkaldte MIKA-midler på ca. 3 mia. kr., således at vi i alt når op på ca. 1,18 pct. af bruttonationalindkomsten.

Det er langt mere, end Danmark er forpligtet til i forhold til FN's målsætning vedrørende ulandsbistand, hvorefter rige lande bør yde 0,7 pct. af bruttonationalindkomsten i ulandsbistand.

Det Konservative Folkeparti vedkender sig fuldt ud det ansvar, der påhviler Danmark. Men tiden er kommet til at se mere kritisk på såvel størrelsen som anvendelsen af vore bistandsmidler. Vi må herunder spørge os selv: Hvor og hvordan gør pengene mest gavn?

Modtagerlandene har i vidt omfang ytret ønske om, at hjælpen skal være hjælp til selvhjælp, så de har mulighed for at ernære sig selv ved egen indsats og fair pris for deres produk-